

Babel-Babel (Cie Maguy Marin) — Foto C. Bricage

festivals. Het huidige leiderstrio is ook als zodanig geprogrammeerd op het komende festival in Vlaanderen. De prijs van het publiek gaat alvast naar de Compagnie Maguy Marin, het vroegere Ballet-Théâtre de l'Arche, dat reeds te zien was op het Klapstuk 83 met de produktie *May B*. De choreografe Maguy Marin kreeg een klassieke dansopleiding en doorliep daarna Béjart's Mudra-school. In '78 verliet ze het Ballet van de XXste Eeuw en België om in Frankrijk haar eigen gezelschap op te richten, dat nu verbonden is aan het Maison des Arts te Créteil, de in vele opzichten hallucinante voorstad van Parijs.

Marin ziet zichzelf niet als representatief voor de Franse moderne dans (maar wie is dat wél?). Waarschijnlijk is ze de meest theatrale figuur van haar lichting en daar zit Béjart blijkbaar wel voor iets tussen. In *May B*, geïnspireerd op het oeuvre van Samuel Beckett, trachtte ze diens essentiële sensibele uit te drukken met een even beperkt lichamenlijk 'vocabularium'. In de pers werd *May B* ooit omschreven als een soort Franse Butoh. De vraag was maar of die zelf opgelegde beperking zou blijven boeien. *Babel Babel*, haar volgende produktie, had ook al dat visionaire. Met de opbouw en het verval van een kampeerplaats als leidraad, werd ditmaal de onschuld, maar ook de incoherentie van de mensheid geëvoceerd. Het sterk visuele werd ook aangeboden in haar laatste produktie *Hymen*: 'Huwelijk', maar tegelijk ook 'Maagdenvlies'. Marin houdt van meerduidige titels.

Ook dit keer draait het om de onmacht en de onschuld van het 'kleine' individu. Er is wel een zekere verschuiving merkbaar in het cultuurpessimisme van Marin, dat in *Hymen* obsessionele vormen begint aan te nemen. In een barokke vormgeving wordt nu onomwonden de seksuele verdrukking van de mensheid uitgebeeld en dan nog wel in historisch perspectief. Marin wijst ons de weg naar de bevrijding. Na 20 minuten copuleren in laten we zeggen de oertijd, wordt overgeschakeld naar de perversie van het 18de eeuwse hofleven. In een intermezzo verschijnen daarna achtereenvolgens de Dood, in een weinig originele versie, en een (zwangere?) vrouw in evakostuum, beladen met verse eieren. Waarvoor dat laatste moest staan is mij, helaas, ontsloten. Tenslotte belanden we aan bij, zo ongeveer toch, onze eigenste eeuw. Heren en dames in grijze pakken, die regelrecht overgewaaid zijn uit *May B*, komen nog wat rondstoeien in het achtergebleven badje van bloem en eiwit. En we blijven maar voortplanten, op het monotone ritme van keiharde muziek. Dat moest wel slecht aflopen en het einde van de beschaving (?) komt dan ook in zicht — aan een science-fiction-vervolg heeft het nochtans fertiele brein van Marin blijkbaar niet gedacht — want de madonna in hoogsteigen persoon, omringd door een handvol heiligen met lichtreklame, staan in voor het slot. Marin, die bij de hofscènes al bewees (te) veel naar Italiaanse films te kijken, ontleent hier regelrecht aan de neonmo-

deshow voor rituele gewaden uit Fellini's *Roma*, maar dan niet met het cynisme de meester eigen.

Het publiek had zich duidelijk geamuseerd — een Duitser noemde het "ein tolles Stück" — al wist het misschien geen raad met de Boodschap van *Hymen*. I.v.m. *May B* werd in de Amerikaanse pers reeds geschreven over de "sexual release that is too outrageous to be offensive"; een Franse criticus noemde *Hymen* een Folies-Bergère-voorstelling (maar dan voor slechts 50 FF!). Aan het blasfemisme in *Hymen* stoort zich blijkbaar niemand. De tijd dat de pastoors aan de poort van de schouwburg pamfletten ronddeelden na een opvoering van *Mistero buffo* is blijkbaar ook in Frankrijk reeds lang voorbij.

Het Vlaams Theater Circuit op haar beurt is zich ernstig aan het bezinnen of het deze produktie niet zou vervangen door *May B* (naast *Babel Babel*). Voor mij mag het echter blijven. *Hymen* is ook een facet van de Franse jonge choreografie.

Régine Chopinot

Ook Chopinot kreeg een klassieke dansopleiding, maar ging daarna in de leer bij Cunningham. Een eerste prijs in de wedstrijd voor choreografie van Bagnolet in 1981 betekende voor haar de doorbraak. Deze zeer veeleisende jongedame — voor een volgende creatie denkt ze eraan haar dansers aan kabels boven het toneel te laten zweven — is nu ook gevraagd een